

El centre d'operacions octubreres, a punt

Ja ha arribat l'estiu, els petits Octubreers van tancant l'etapa de les llars d'infants, les llars de criança, les escoletes o de ser a casa amb les mares i es preparen per a un estiu carregat d'emocions. Al setembre començaran P3 i encetaran un món nou. Algunes famílies ja el coneixen perquè els germans grans han encetat el camí i d'altres l'hauran de descobrir. Però per poder-hi arribar l'aventura fa temps que ha començat; als pobles petits només hi ha una escola i no es pot triar; a les ciutats, com Barcelona, la llista d'escoles per triar és eterna i el maldecap, immens; a d'altres, com Lleida, l'enrenou ha trasbalsat les famílies i els ha dibuixat un estiu ben incert. Els petits trapelles són conscients de tot aquest enrenou, és per això que juguen dissimuladament i sempre escolten atentament les converses dels grans.

Enguany els Octubreers faran tres anys. Des que es va fundar la tropa en ple confinament han après a caminar, a córrer, a parlar... a menjar-se el món amb unes ganes tremendes i amb una força incansable. No han deixat de banda les missions, però han ampliat el ventall de recursos, estris i tecnologia per dur-los a terme.

Des de ben petits hi ha dos aparells que els han fascinat: el comandament del televisor i el mòbil. El primer només els serveix per intentar aconseguir els dibuixos desitjats, per apagar el televisor als pares o bé per posar-lo en marxa i pixar-se de riure. Tanmateix, el segon és el gran aliat de les missions octubreres.

L'Anhel i l'Elna fa dies que maquinen com poden reunir la tropa. Les converses interminables i dissimulades mentre cuinen, dibuixen, destrossen, creen i s'empaiten van teixint el pla que seguiran.

-Anhel, ja ho tinc! -exclama l'Elna- Ja no cal que fem reunions telepàtiques, a partir d'ara farem videotrucades, segur que si remenem el mòbil de la mama hi trobarem els contactes de totes les mares octubreres.

-És veritat -assenteix l'Anhel-, només haurem d'esbrinar com s'ha de fer i llestos... calla, em sembla que demà la mama té una reunió. Hem de fixar-nos bé com la convoca i ho farem igual.

Esclaten a riure tots dos contents de la pensada i amb ganes d'aprendre com se'n poden sortir.

L'endemà, a primera hora, la mare convoca una reunió amb un programa que permet fer videotrucades. La parelleta fan veure que juguen darrere seu i s'hi fixen bé. Quan la mare acaba, es miren i somriuen, ja ho tenen. Esperen que sigui migdia, aprofiten l'estona en què el pare cuina i la mare estén la roba.

-Anhel, tu vigila i jo intentaré programar la reunió de la tropa -proposa tota concentrada l'Elna.

L'Anhel no para de fer viatges de la cuina a la terrassa i dissimuladament explica històries de dracs i cavallers valents als pares perquè no els descobreixin. Quan l'Elna enllesteix l'objectiu marcat fa l'ullet a l'Anhel i se'n van tots dos a l'habitació a jugar. Fan una darrera ullada als pares i es concentren perquè la crida telepàtica arribi arreu:

-Octubrrers, avui a les dues de la matinada us haureu de despertar, hem convocat una reunió al mòbil de les vostres mares. Haureu d'estar pendents, us enviarem l'enllaç uns minuts abans de començar i quan acabem haureu d'esborrar totes les pistes - explica l'Anhel.

-Aneu pensant missions urgents per dur a terme -continua l'Elna-, hem d'aprofitar l'estiu per continuar les aventures de la tropa.

Aquesta convocatòria telepàtica sorprèn tota la colla: el primer de fer un bot és el Neil, fa un any que viu al Canadà i són les sis de la matinada. La Júlia i l'Ariadna fan un tomb per Tortosa amb els seus pares i es miren somrients. El Biel i el Luca segueixen un circuit creat al menjador de casa i s'aturen de sobte per confirmar que ho han entès bé. El Quim i la Laia són en una classe de música, no es poden aturar, però es miren i es fan l'ullet. El Martí ha anat a felicitar la seva tieta que avui fa anys i somriu mentre li fa un petó dolç com el pastís. El Roger observa el Guillem i la Núria, els bessons que acaben d'arribar, i es pregunta si els haurà d'explicar les missions secretes; la Laia i el Pol fan el mateix, no saben si la Neus i la Bruna els seguiran en aquesta gran aventura... La Júlia i l'Emma pugen i baixen pel triangle d'aprenentatge i s'enganxen de l'emoció. El Dante està concentrat mentre fa un nou puzzle i dibuixa un gran somriure. A la Txell li fa un salt el cor i comença a riure i a botar d'allò més feliç. L'Aran i el Javi fan una cursa pel parc, però s'aturen per picar de mans i abraçar-se. La Maia no s'immuta i va pensant què és el més urgent que cal proposar; la Lia treu el cap de l'aigua i també segueix jugant impassible amb les seves germanes, i la Júlia somriu i segueix dibuixant...

Sembla que l'estiu de l'any 2022 comença amb força, voleu conèixer les noves aventures dels Octubrrers?

2.

El cotxet carregat per als valents

La videotrucada dels Octubreers va ser d'allò més productiva. Ara ja es comencen a idear les seves missions i van acordar que calia ser molt prudents. Es van posar d'acord amb la feinada que havien de fer aquest estiu i van pactar que, per no aixecar sospites, de moment no es reunirien més (tret que hi hagués alguna emergència).

La primera que s'encoratja i que decideix de fer un pas endavant és la Júlia. Sap que si actua sola ho té complicat, necessita explicar la seva identitat a una persona molt important per a ella i que de ben segur que s'unirà a la tropa: el seu germanet. El Quim va néixer al març de 2021 i és l'aliat perfecte per a la seva pensada; sap que corre el risc que la delati, però confia plenament en ell. Aprofita el moment en què juguen solets i li ho etziba:

-Has sentit a parlar dels Octubreers? -li pregunta decidida- Els vols ajudar?

El Quim deixa anar els cubs que apilava i la mira fixament.

-Germaneta, que em vols prendre el pel?

-I ara, si confies en mi, estigues a l'aguait i quan t'ho digui ens hi posarem.

Tots dos segueixen jugant; la Júlia comença a teixir el pla que ha de dur a terme i el Quim no s'ho acaba de creure.

A mitja nit el Quim nota com li pessiguen el peuet, arronsa la cama i continua dormint; ara li estiren el dit gros del peu, bufa i s'hi gira; un ditet li pica a la galta, s'hi torna a girar i gemega... finalment la Júlia li xiuxiueja ferma: desperta't, tenim una missió, ens hi hem de posar. El Quim fa un bot i salta del llit, desorientat busca la seva germana i hi corre darrere. Quan arriba a l'entrada es troba el seu cotxet carregat de joguines...

-Però Júlia, què fas? Són les nostres joguines! -exclama el Quim.

-Calla i sortim, quan siguem fora t'ho explicaré -la Júlia obre la porta i comença a empènyer el cotxet-, vaaaaaa, m'ajudes o t'has de quedar palplantat a l'entrada de casa?

El Quim no entén res, però comença a empènyer el cotxet com fa la germana. Avancen pels carrers deserts de Tortosa, el petitó de tant en tant s'ha d'aturar per agafar força, la germana gran n'és conscient i vigila que no els descobreixin. Quan arriben al seu destí, la Júlia atura el cotxet i observa la situació. Són davant de l'hospital Verge de la Cinta de Tortosa, hi acaba d'arribar una ambulància i hi ha força enrenou a l'entrada d'urgències, s'hauran d'esperar una estona...

-Júlia, què fem? Com és que hem vingut fins aquí? -pregunta el petitó.

-Esperem-nos que sigui en moment d'actuar i quan tornem cap a casa t'ho explicaré tot, ara és el punt àlgid de la missió -respon la Júlia.

El petit Quim no entén res, però confia cegament en la seva germana i fa el que li diu. Al cap d'una estona, quan no veuen cap moviment davant de la porta d'urgències la Júlia diu a cau d'orella del germanet:

-Som-hi!

Empenyen el cotxet fins al punt escollit, quan hi són davant descarreguen el farcell que havia carregat l'Octubrer i que havia lligat amb un llaç. Revisa que la nota quedi davant de tot:

«Per als valents que heu de fer una aturada a pediatria; jugueu i agafeu força, quan en sortiu ho heu de fer amb pas ferm i decidit, per menjar-vos el món.»

Quan la Júlia veu que tot és a punt desfan el camí cap a casa, el petit Quim no entén res...

-Júlia, em pots explicar ara què hem fet? -pregunta tot preocupat- Aquestes joguines són les que ens agraden més, quan els pares se n'adonin s'enfadaran...

-No et preocupis, aquests dies jugarem amb altres joguines que feia temps que no fèiem servir i si ens ho pregunten diré que ens vam enfadar molt i que les vam llançar -comença la Júlia tot empenyent el cotxet-. Estic molt orgullosa de tu, m'has ajudat a fer possible una nova missió dels Octubreers. La mare sempre explica que hi ha molts nens malalts a l'hospital que no saben com passar les hores ni quan en podran sortir. Nosaltres tenim massa joguines, els grans no se n'adonen, i ara que ens tenim l'un a l'altre podem jugar amb pedretes si cal. Els petitons que en faran ús, no; per això ho hem fet.

Quan arriben a casa, la Júlia acompanya el germanet al llit i se'n acomiada amb un petó suau i sincer. Tots dos, al llit, abans d'aclucar els ulls dibuixen un somriure de dos segons i s'adormen quan la busca marca el tercer.

3.

Una crida a la matinada

Quan l'Anhel i l'Elna van cridar la tropa en la darrera requesta telepàtica, el primer de fer un bot va ser el Neil. Fa un any que viu al Canadà amb la seva família. Amb la diferència horària, la crida el va sorprendre a les sis de la matinada, en ple son. No sabia si s'havia despertat de sobte per enyorança de la terra o si realment l'havien cridat a files. Per si de cas, va restar immòbil al llit amb els ulls ben oberts; s'havia d'esperar fins l'hora de la videotrucada, aleshores es resoldria l'enigma. Quan es va acabar la reunió va decidir que necessitava pair-ho tot i que, per si de cas, encara no esborraria les pistes de la trucada; la mare no utilitzava gaire el mòbil i el Neil tenia una primera idea que calia acabar de lligar.

Són les nou del matí i sembla que els llençols s'han enganxat al llit del Neil. La mare no se'n sap avenir, però es pensa que deu estar ben cansat. Quan per fi es desperta, fa com sempre, esmorza i se'n va a jugar amb la seva germana. Quan ja estan sols i tranquils al jardí li pregunta:

-Claire, recordes que abans de marxar de Catalunya la mare ens va parlar de les aventures dels Octubreers?

-Sí, són una colla de marrecs com tu, per? -respon la germana.

-Necessitem la teva ajuda, podem confiar en tu sense que ens delatis? -pregunta el Neil tot seriós.

La Claire no acaba d'entendre el germà: no sap si ha tingut una mala nit; si s'enyora de casa, o si el seu cap barrina mil històries sense cap ni peus...

-Neil, les històries de cavallers i d'herois que ens expliquen...

-Deixa't estar d'històries, m'ajudes o no?

La Claire queda parada de la reacció del Neil, no se'n sap avenir, però alhora el veu ferm i decidit...

-D'acord, dispara!

El Neil posa damunt de la taula el seu pla. En la darrera reunió els Octubreers van acordar que calia esborrar tots els enllaços de la videotrucada, ell no ho havia fet perquè els necessitava:

-Entre tots dos hem de pensar alguna missió per a aquest estiu, però ara per ara tinc la necessitat urgent de compartir l'experiència que estem vivint amb la tropa dels Octubreers. Puc comptar amb tu?

La Claire assenteix i en aquest precís instant s'adona que el seu germanet, de sobte s'ha fet gran...

-És clar que sí, digues.

-Segur que hi ha mil missions urgents que cal dur a terme. Soc conscient de l'oportunitat que tenim de viure a Peterborough; som molt lluny de casa, però aquí hem descobert una altra família i una altra manera de viure i m'agradaria compartir-la amb la tropa. Voldria enviar-los un llibre de fotos digital amb les descobertes que hem fet i per això necessito la teva ajuda, hi puc comptar?

-I tant, germanet, quan el pare sigui fora i la mare comenci a fer el dinar ens hi posarem.

Quan veuen que poden començar, agafen el mòbil de la mare. La Claire obre l'arxiu de les fotos i va arrossegant les que troben més significatives fins a un programa de creació automàtica d'àlbums de fotos amb imatges: la casa nova; el petit esquiol que es van trobar; els gatets d'acollida; les carabasses de Halloween; la neu; les destrosses de la tempesta; l'entorn i la fauna que els envolta; els ossos; el niu de conillets... Quan les tenen totes revisen l'edició de l'àlbum i l'envien a les mares del grup. Ara sí que és el moment d'esborrar totes les pistes que els poden delatar.

-Claire, t'adones que som uns afortunats? Les mares octubreeres en aquest moment reben aquest petit tresor i segur que l'ensenyaran a la tropa. Tant de bo ens poguéssim reunir aquí, això sí que seria tota una aventura...

Van cap a la cuina a veure què fa la mare i s'adonen que parla sola:

-Aquest mòbil és la pera, ara m'ha fet un recull d'instantis des que hem arribat al Canadà... Però... com és que les mares octubreeres me'n parlen? De veritat que no entenc res...

El Neil i la Claire esclaten a riure i s'abracen de tot cor; no han fet una gran missió, però han compartit instantis únics amb els seus amics.